

OZVĚNY

OBČASNÍK SBORU ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V RŮŽĎCE

Když se narodil Ježíš v judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, mudrci od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: „Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“ Když to uslyšel Herodes, znepokojil se a s ním celý Jeruzalém; svolal proto všechny velekněze a zákoníky lidu a vypytał se jich, kde se má Mesiáš narodit...

...Když Herodes poznal, že ho mudrci oklamali, rozlítil se a dal povraždit všechny chlapce v Betlémě a v celém okolí do stáří dvou let, podle času, který vyzvěděl od mudrců.

Matoušovo evangelium, 2. kapitola

V Betlémě si lidé ničeho nevšimli. Měli své postele, svá zaměstnání, své starosti: kdo by se také zajímal o mladou ženu, která – za ne zrovna nejlepší okolností – porodila dítě? A kdopak si dlouho vystačí s tou podivnou historkou, kterou vykládali pastýři? Koneckonců časy ještě nebyly nikdy tak zlé a život nikdy nebyl tak hektický – ne, člověk byl prostě příliš zaměstnán sám sebou.

Jakmile se však o téhle věci doslechne Herodes, všechno se rázem mění. Pro něho je to dítě

nebezpečné. Doslova dnem i nocí je zaneprázdněn tím, jak zůstat u moci. Musí totiž dokázat, že má právo být králem. Když se ale nyní vynoří „král Židů“ z kmene Davidova, může být všechno jeho snažení marné. Proto Herodes pomýšlí na rázné vyřešení problému - samozřejmě v zájmu zachování všeobecného klidu a pořádku.

A měl pravdu: I když Ježíš nesahá po koruně, ohrožuje stávající pořádky. Kdo jako on ohlašuje Boha jako Pána všech lidí, ten se vměšuje. Později bude soudy v Jeruzalémě tvrdit: „Mé království není z tohoto světa.“ A přesto v mocenských hrách a v měření sil hraje roli, zda je zde ještě nějaké království, které sice není „z tohoto světa“, přesto však v tomto světě chce zapůsobit.

Ježíš osvobozuje lidi tím, že je bezprostředně spojuje s Bohem - jenže takoví lidé přestávají být pouhým tvárným materiálem v rukou mocipánů.

Římská říše prohlásí Ježíšovy učedníky za nepřátele státu. Proč? Protože očekávají od vládců více než jen „chléb a hry“. Vypyťávají se státu, kde bere oprávnění k tomu, co dělá. Když se někde používá násilí, pak to pro ně není jednoduše ospravedlněno tím, že je to stát, kdo uplatňuje násilí. Jsou nepohodlní, obtížní, nebezpeční. V nejnevhodnější okamžik se odvolávají na svědomí: „*Slušíš se více poslouchat Boha než lidi.*“

Herodův strach byl oprávněný. A proto bylo nezbytné s Ježíšem udělat krátký proces. Nebo ještě lépe: nedělat vůbec žádný proces, nýbrž co možná nejrychleji odstranit z cesty časovanou bombu ve formě židovského mimina.

Děsí, že krále přivádějí na stopu zrovna kněží a znalci Bible. Naznačují, která skupina musí být preventivně zlikvidována, aby vše zůstalo při starém.

Nejvíce přítom udivuje: Herodes zdánlivě úspěš. Bůh se nechal zahnat na útěk.

Moc, která má strach, se pokouší násilím udržet stávající svět. A Bůh neodpovídá násilím. Jde jinou cestou – bezbranný Ježíš, to je Boží odpověď.

Vánoce slavíme již po staletí, ale stále nám připadá těžké pochopit onu tajemnou Boží strategii, lhosejnost, zda jsme moderní či konzervativní nebo jenom obyčejní křesťané.

Kdo uplatňuje násilí, ten svět ani neudrží, ani nezmění. Zákon odplaty a odvety je prolomen jedině odpuštěním, jedině mocí lásky.

V Betlémě si lidé ničeho zvláštního nevšimli. Ale to židovské mimino ve vánočních jesličkách je nebezpečné. Žádného člověka nechce nechat takového, jaký je.

(podle rakouského faráře Petera Kamera)

Pravé vánoční světlo, radostnou naději a požehnání, které vycházejí z Kristova narození, vám všem přeje staršovstvo sboru Českobratrské církve evangelické v Růžďce.

Také letos posíláme toto adventně vánoční číslo sborového listu do všech domácností v obvodu našeho sboru. Vždyť Kristovo narození přináší naději všem bez rozdílu. Kéž vám alespoň trochu k té vánoční radosti a naději přispějeme.

Sláva na výsostech Bohu

*Rok co rok svítí ve výlohách
třpytivé hvězdy a jiskřivý sníh,
a dědové s bílými vousy a červenou čepicí
zvěstují evangelium.*

Jak jsi v tyto dny populámí!

*Obchodní domy mají denně otevřeno,
na poštách pracují přesčas.*

Jsme k sobě laskaví

až do 27. prosince ráno.

*Uchraň mě, abych tě hledal jinde než tam, kde jsi:
v člověku chudém, pohrdaném a osamělém.*

Dej mi odvahu a rozmnož mou víru.

*Pak lidé poznají, že jsi se stal člověkem,
když budu já více člověkem.*

*Dej, ať ukazují své lidské bytí ve slušnosti,
ohleduplnosti, lásce k druhým,
opravdovosti a spravedlnosti.*

*Ty jsi se stal člověkem,
teď mohu být člověkem i já.*

Pomoz mi k tomu.

Amen

17.12. - **Dětská vánoční slavnost**
16.00 - na faře v Růžďce

24.12. - **4. adventní neděle**
10.00 - bohoslužby v Růžďce
(káže Bernard Martin)

25.12. - **Boží hod vánoční**
8.45 – Bohoslužby na Bystřičce
10.00 - Bohoslužby v Růžďce

26.12. - **Štěpána mučedníka**
10.00 - Bohoslužby v Růžďce

31.12. - **Neděle**
10.00 - Bohoslužby v Růžďce
19.00 - Sborový Silvestr
(ohlédnutí za minulým rokem)

1.1.2007 - **Nový rok**
8.45 - Bohoslužby na Bystřičce
10.00 - Bohoslužby v Růžďce

Bohoslužby církve katolické v Růžďce
(v katolickém kostele v Růžďce)

24.12 - Půlnoční mše - 21.00
25.12 - Narození Páně - 7.10
26.12 - Štěpána mučedníka - 7.10

Ke všem shromážděním
srdečně zveme.

VÁNOCE 2006

Martinem Férem

Evangelickým farářem
v Růžďce, 32 let

Jaké jsou tvoje vzpomínky na dětství?

Pocházím z Lysé nad Labem, dětství jsem měl celkem poklidné a bezproblémové.

Hodně dobrých vzpomínek mám na turistický oddíl mládeže, kde jsme se docela dost učili samostatnosti, vztahu k přírodě, hodně jsme jezdili a byli prima parta.

Co škola? Zlobils taky někdy?

Nejvíce mě bavila matematika a dějepis. Zlobil jsem až tak v sedmé a osmé třídě, to jsem dokonce dostal ředitelskou důtku za to, že jsem drze odpovídal učitelce. Dodnes mi občas některé dobré duše připomínají, že si mám dávat pozor na jazyk...

jaký byl v té době tvůj vztah ke sboru? Co pro tebe sbor znamenal?

Vztah ke sboru jsem moc neřešil, prostě jsem do něj od malička patřil. Bčas mi trochu vadilo, že místo „Studia kamarád“ musím do kostela, a rodiče na to neslyšeli, tak jsem se s tím smířil. Pamatuju na šeděčkovu větu: „Neděle bez kostela by nebyla neděle“ a nějak jsem jí říkal za svou. V době mládežnické jsem byl o něco aktivnější jak ve sboru, tak posléze v seniorátní i celocírkevní mládeži. Sbor pro mě asi znamenal místo, kam (i s rodinou) patříme, přátele a posléze i nějakou odpovědnost.

o tě vedlo k rozhodnutí studovat teologii?

Pravděpodobně jsem nevěděl, co jiného by mě mohlo bavit. Znal jsem několik křesťanských farářů a říkal jsem si, že bych chtěl dělat to, co oni.

jak vzpomínáš na studia na vysoké škole?

Pravděpodobně jen zatačím slzičku... Jako na úžasné období, kdy se mi v dasčem začaly otevírat obzory. Naše fakulta (tj. Evangelická teologická fakulta UK) nechce být církevním seminářem, kde by se člověk naučil, co se má správně věřit a jak to dostat do druhých. Člověk chce studentům otevřít šíři různých tradic, směrů, možností a volby, dát jim šanci se v nich zorientovat a také jim dát nástroje, jak s tím vším nakládat. Člověk se v tom samozřejmě může ztratit. Právě překvapující bývá zjištění, že něco může být ještě jinak, než se člověk naučil v nedělní škole. S tím se ale musí nějak vyrovnat. Mě to hodně pomohlo a naučilo mě to dívat se jinak. S respektem a pokorou k tomu, čím se zabývám. I k tomu, čemu nerozumím. Právě samozřejmě vzpomínám na studentský život v Praze, několikaleté studium na teologické fakultě v Jirchářích, kde fungovalo společenství mezi studenty různých církví, směrů i národností. Roční pobyt v zahraničí, kde člověk objevoval zase něco úplně jiného - jak na fakultě, tak ve městě i v místní církvi...

jak se ti daří v vikariátu ve valašskomeziříčském sboru. Proč a co tě v tomto období (příp. farář Krupa) dalo?

V vikariátu zde jsem se nerozhodl, byl mi přidělen (a já se nebránil). Na fakultě se člověku sice otevrou obzory, ale další věc je přijít jako farář na sbor a tam fungovat v realitě jaká je. Na to fakulta moc nepřipravuje. Takže od toho je vikariát (roční praxe na sboru, pod vedením faráře - „mentora“). To že jsem byl právě u Jana Krupy, pro mě znamenalo asi nejvíc. Vidět jeho „styl“ farářování, jednání s lidmi, a vědět třeba i to, že se stále vzdělává a učí novým věcem. A za všechno bych chtěl citovat: „Aby člověk mohl dělat faráře, tak musí mít rád lidi.“ Právě účastí vikariátu jsou ale i společné vikářské kurzy, na kterých jsme se (mimo jiné) docela dost snažili získávat zpětnou vazbu k tomu, co děláme. Bylo to hodně o osobním růstu. S kolegy vikáři se pravidelně setkáváme i dnes a společenství, které se při vikariátu dalo dohromady, pro nás důležité.

Právě a pak samozřejmě to, že jsme mohli rok bydlet v Růžďce a poznávat ji, setkávat se s lidmi bez toho, abych tu byl farářem a měl odpovědnost.

Zdá se, že ti valašsko-docela přirostlo k srdci. Čím to je? Jak prožíváš odlišnost Polabí a Valašska, příp. čím se mohou naše české a moravské povahy navzájem obohatit?

Nevim. Copak víme, proč se vlastně zamilujeme? Třeba by mi to stejně přirostlo k srdci i jinde, ale já byl v tu pravou chvíli právě tady. Vliv mělo i to, že jsme tu už ten rok během vikariátu bydleli. Od nás jsem znal spíš vesnice kde bylo mrtvo, tady mě překvapilo, že vesnice žije (ne že by tu byl kdovíjak kulturní život, ale lidé se setkávají a jsou spolu). Vztah lidí ke sboru, že pro ně docela dost znamená. Odlišnost Polabí a Valašska jsem zpočátku nejvíc (a nejspíše i nejvíce) prožíval po stránce jazykové. Když teď přijedu do rodných krajů na třídní sraz, tak se mě spolužáci ptají: „Vod kdy ty mluvíš spisovně?“ S tím souvisí, že v krajích kolem Prahy moc nevnímáme odlišnosti krajů vzdálených (takže nás nenapadne, že by naše mluva mohla někomu rvát uši). Jinak zase myslím, že polabský sedlák je úplně stejně tvrdohlavý jako ten valašský. Co se týče církevního života, zdá se mi, že na Valašsku (nejen v Růžďce), si nějak víc vystačíme sami se sebou a o něco méně prožíváme širší společenství seniorátu či celé církve.

Jaké jsou podle tebe přednosti a nedostatky tradičních sborů jako je ten náš?

Předností je právě ta tradice, která nám dává zázemí, jistotu, která nás nese. Díky ní máme nějaké kořeny, patříme do rodiny, máme si o čem povídat, můžeme do časopisu otiskovat kroniku a paměti, prohlížet staré fotky, zpívat písničky jako za starých dobrých časů. To je fajn. Nedostatkem je to, že na i tradici často až příliš spoléháme a ustrneme v ní. Jenže aby tradice neumřela, tak se musí pěstovat - ne opatřovat, ale vytrhávat z ní plevel, co už uschlo prostě zahodit (nebo si alespoň uvědomit, že to patří jenom do muzea, i když to svého času přinášelo ovoce), no a na starý dobrý kmen zkoušet roubovat něco nového. A největším nedostatkem tradičních sborů je asi jejich uzavřenost (kterou si často ani neuvědomujeme) - že do nich mohou těžko proniknout ti, co nepatří do tradice, mají jinou řeč, jiné zkušenosti, jiná očekávání. Když tak citlivě dovedeme vnímat, že někdo nemluví úplně po našem, tak bychom mohli být také citliví i pro to, že někdo zase pro změnu nerozumí té naší církevní hatmatilce. A zkusit mu vyjít vstříc.

Co vidíš jako úkol pro ruzdecký sbor do budoucnosti?

Asi právě pracovat na té otevřenosti. Nevnučovat se, ale naučit se zvát a pak být společenstvím, ve kterém může nově přichodit najít místo. Také odolat tlaku doby, která nás čím dál víc zahání do soukromí, do starání se jenom o sebe a svoji rodinu, svoji práci a své koníčky. No a nakonec pracovat na vytváření vědomí, že sbor není jen záležitostí pár lidí, nejkuli pouze faráře. Od obyčejných provozních záležitostí až po přípravu a slavení bohoslužeb. Nebyť pouze konzumenty.

Kdyby se před tebou najednou objevily 3 měsíce volna, se kterými bych mohl naložit podle svých představ, jak bys je strávil?

Měsíc bych štípal dříví, stavěl chalupu, sekal zahrady a louky, procházel se po horách. Měsíc bych si četl. Měsíc cestoval někde po světě. Anebo to všechno nějak rozumně nakombinoval dohromady.

Baví tě pracovat s mládeží. Čím je tato práce zajímavá?

Pro mě asi hodně tím, že před mládeží jsem nejvíc sám za sebe, bez toho, abych hrál nějakou roli. Že (alespoň ta naše) má zájem a tudíž se můžeme spouštět věcí bavit. Celkem otevřeně. Asi že to ani nepovažuji za práci?

Čím bys rád byl, kdybys nebyl farářem?

Pilotem.

Jmenuj tři věci, které jsou podle tebe v životě nejdůležitější:

Otevřenost, schopnost podívat se na sebe z nadhledu, odpuštění

Jsou v životě faráře období, kdy ztrácí víru? Co v takových obdobích děláš?

Myslím, že jsou. Řekl bych, že je to normální. Víra přece není něco, co bychom na sobě měli přišpendleného a už se nás to nepustilo. U farářů je to podobné jako u ostatních. Nemyslím víru jako přesvědčení o nějakých věroučných věcech, ale spíš víru jako vztah k Bohu, důvěru v jeho blízkost. Neztrácím (zatím) víru tak, že by mi Bůh úplně zmizel. Spíš se občas ptám, kde vlastně zrovna je, když bych ho teď tak potřeboval. Nebo jestli má smys to, co dělám, jestli jsem zrovna já ten pravý na tom pravém místě, proč zrovna já? Jestli by nebylo jednodušší se na všechno vykašlat a jít dělat něco jiného. V takových obdobích se ho ptám, volám. Snad slyší. Ale napadá mě otázka, jestli taky Bůh třeba neztrácí víru ve mně?

Vánoce jsou pro tebe ve znamení příválu práce. Máš je rád? Proč?

S tou prací se to tolik nevyvíká nad rámec jiných období. No trochu asi jo. Ale zase to není jen u farářů. Snad to jen člověk o něco víc prožívá, protože by si třeba také rád užil předvánočního (nebo alespoň povánočního) klidu a soustředění, když už druhým káže, že to k Vánocům patří. Vánoce mám rád Bůh, který přichází do vši lidské bída, to je síla.

Nebylo by nějaké vánočné - novoroční přání pro náš sbor?

Přeju mu lidi, kteří by ho měli rádi a byli pro něj ochotni něco udělat. A taky dlouhý dech. Přece jen to už není žádný mladík :)

Camino de Santiago

, kdo si v neděli 12. listopadu udělali čas na sborové odpoledne, čítě nelitovali. Strávili jsme ho všichni v milé společnosti Dobry a ana Krupových, kteří nám povídali o svém téměř třítydenním útováním severním Španělskem. Právě tudy, od francouzských hranic pod Pyrenejemi až do přímořského Santiaga de Compostela, jde jedna z nejznámějších poutních cest – 900 km dlouhá Camino de Santiago.

diapozitivů a zajímavého vyprávění na nás dýchlo kouzlo prahlé Kastilie i zvlněné, mořským větrem zavlažované Galicie. rocházel jsme společně po starých římských cestách i moderních asfaltkách malými vesničkami s prostými kostelíky, dlem zavlažovaných políček, podél svěrážných hřbitovů a amenných kaplí. Žasli jsme nad majestátností starých amenných mostů, usmívali se přičinlivostí „zbožných čápů“ avících si hnízda na věžích kastilských kostelů, obdivovali houští novců a čilimníků, vysoké polštáře vřesu i kouzlo eukalyptových sů.

o několika desítkách minut už jsme neseděli na faře v Růžďce, e v jedné z četných poutnických útulen – refugií, kolem nás ťela různorodá směsice jazyků a do našeho světa ťtupovali lidé různých generací, různých ťrodností aby z něj zase ťstoupili a každý sám ťbo ve dvojici naplnili ťlký úděl poutníků.

am, kde už naše ťedstavivost nestačila, ťvěle posloužily úryvky z ťnůky paní Dobry. Některé nich stojí za to citovat: „*Na aší cestě jsme cítili ťedevším vděčnost. Vydří ťám i ve chvílích těžších? oznali jsme, že společensví ťtvoří samotná cesta – lidé se ťají, kousek spolu jdou, ťukromí itempo, loučí se, nebo ťprve společně bohoslužby. Ne tedy sebezpřátelštější prostředí, ale ťbecenství Božího lidu – nezní-li to příliš nadneseně.*“

ťout' nás vedla k ťpělivosti a respektování případné změny ťtyčeného cíle. Ten jsme sice mohli mít, ale záleželo na každém ni, každé etapě. Nedalo se nic přeskočit či urychlit. Nejprve se ťusela dojít ta dnešní. A taky se mohlo stát a nemusela se dojít ťbec. Stačilo tak málo. Bylo to přesně o nestarání se, co bude ťtra, neboť dosti má den na svých starostech...Bylo o nás ťstaráno. Bylo to o spolehnutí se, odevzdávání se...“

ťstli vám to náhodou tuto neděli nevyšlo a trochu vás mrzí, že ťte o pouť do Santiaga de Compostela přišli, nelitujte. Jak přeš v ťvěru svého deníku paní Dobry, „*vždyť život, to je jedna velká, ťdinečná, neopakovatelná, nám darovaná pouť.*“ Takže si obujte ťbré boty.

ťetká ťrespektují své ťse ztrácejí. Společensví ťvoří ťprve společně bohoslužby. Ne tedy sebezpřátelštější prostředí, ale ťbecenství Božího lidu – nezní-li to příliš nadneseně.“

ťstli vám to náhodou tuto neděli nevyšlo a trochu vás mrzí, že ťte o pouť do Santiaga de Compostela přišli, nelitujte. Jak přeš v ťvěru svého deníku paní Dobry, „*vždyť život, to je jedna velká, ťdinečná, neopakovatelná, nám darovaná pouť.*“ Takže si obujte ťbré boty.

Končiny

Lenka Vídašičová

26.- 28.10. 2006 jsme se (tj. část našich konfirmandů + náš farář) odebrali do Hošťálkové na chalupu na Končiny. Přidali se k nám mládežníci a dorost z Jasenné, Stříteže a Rožnova s Radkou Včelnou (farářkou v Jasenné). Podívat se přijel i Filip Keller (celocírkevní farář pro mládež). en se nepřijel jen podívat, ale připravil pro nás několik her a rogramů. Tématem pobytu bylo: „Nejen chlebem živ je člověk.“ řečetli jsme mnoho příběhů z Bible, ve kterých se mluvilo o chlebu, ačež jsme horlivě diskutovali a měli plno otázek na věci, jenž nám ebyly jasné. O chlebu jsme jenom nemluvili, ale šli jsme se na něj odívat také do ratibořské pekárny (viz foto). Počasí bylo krásné, ochu foukalo, ale to nám náladu nezkažilo. Hráli jsme hry, povídali, pivali, také jsme i něco snědli (nejenom chleba).

POTÁBOROVÁ VÍKENDOVKA

Dne 13.října jsme se s táborníky a jinými nadšenci vydali na dlouhou túru která vedla až k chatě na Končinách. Tam byl náš cíl. Na této chatě jsme prožili zajímavou víkendovku plnou her, tajemství a srandy. V pátek večer jsme společně hráli hry. Někteří opravdu velcí nadšenci stále přemlouvali naše vedoucí, abychom hráli NTH (tj. noční hru). Také některé nás bavil zatápět v kamnech.

V sobotu dopoledne jsme si s naším farářem připomínali příběh o Zacheovi. Pak jsme se rozdělili do dvou skupin. Jedna skupina měla z úkol udělat „Fotopříběh“ o Zacheovi, druhá skupina měla natočit videoreportáž z Jericha, kdy se tam Ježíš se Zacheem setkali. V sobotu odpoledne jsme měli bojovku, bylo to náročné.

Někteří to vzdali, protože na kopci nebylo zrovna nejtepleji a šli si uvařit horký čaj a posedávali u kamen v chatě. Na ty, kteří vydrželi, čekala odměna, kterou museli ale nejprve najít (to byl smysl hry). Odměnou byla lízátka, ale myslím, že o tom to vůbec nebylo. Hlavně je, že jsme se zabavili a taky pak už jsme ani necekli o NTH a spali jak budulínci. A všichni byli rádi, že mohou odpočívat. Bylo to zkrátka super. Večer jsme si promítli, co jsme dopoledne připravili a také fotky a video z letošního tábora na Kyčeře.

V neděli jsme šli do Hošťálkové do sboru na bohoslužby a pak jsme jeli domů.

Jana Klenotičová

SENIORÁTNÍ DNY MLÁDEŽE

Jak si žije mládež (nejen) v ČR

V pátek 3. listopadu odpoledne se sešla na Vsetíně na autobusovém nádraží skupina mladých lidí z různých koutů Moravy se společným cílem. A to strávit společný víkend plný pohody, přátelství a duchovníh zamyšlení.

Program byl zahájen společnou večeří a nadále pokračoval seznamovacími hrami sester Frenštackých a přípravou draků na sobotní drakiádu. Sobotní ráno jsme zahájili vydatnou snídaní, po níž následovalo ranní zamyšlení Ondry Běťáka. V 9:30 jsme se všichni sešli se svými draky (a jinými létajícími prostředky) před chatou a vyrazili na kopec. Líným drakům se nejdříve nechtělo vzlétnout, ale později se nám to společným úsilím podařilo. Na sněhu jsme si zahráli pár her, např. kotníkovou či skok důvěry. Nechybělo ani klouzání po zasněžených balících sena či válení ve sněhu. Po obědě za námi přijel z Prahy Miki Erdinger se svým povídáním na téma subkultury mládeže ska, skinheads, squoting, hip hop, techno.

Po večeři následovala hra Globalizace Páji Buzkové, ve které jsme si ukázali, jak to vypadá se světovým trhem a hospodářstvím. Den jsme zakončili promítáním filmu. V neděli ráno nás sice přivítaly kapky deště, ale ani to nám nemohlo pokazit naše poslední chvíle strávené společně. Během snídaně k nám dorazil farář pro mládež Východomoravského seniorátu, Jiří Klimeš, který nás poté provedl bohoslužbou s Večeří Páně.

Po bohoslužbě jsme ještě uklidili chatu, rozloučili se a vydali se na cestu k domovům.

historie sboru

(Pokračování z paměti
Františka Hurty)

Starší sestra Kornelka (Žáková) zase začala učit nedělní školu v Holešově u Mikolášů a byla hotovou sociální pracovnící mezi chudinou. Já do té doby nevěděl ani co je nedělní škola, jen jsem něco o ní četl. Pak jsem byl ve škole vyzván, abych také nedělní školu učil. Cítil jsem se k tomu neschopný, ale zároveň jsem cítil, že mne Pán volá ke svému dílu. Tak s pomocí Boží jsem začal učit nedělní školu, kterou jsem učil celkem asi 30 let.

nedělní ve svém počtu na Křemelově
Jaroslav Bechtný a děti, cca 40-tá léta

Pamatuji se, že první můj úkol, který jsem v nedělní škole probíral byl oddíl Skut. 3, 1-10. To bylo v konfirmačním sále (zvaném domek), kde v té době učila nedělní školu sestra Tyminka Žáková. Chodilo tam hodně dětí. Bratr Vizina začal učit též nedělní školu na vrše u Vizínů č. 23 a na Bystřičce u Karolů, později také ve Vesníku. Já zase začal jsem učit na Bystřičce u nádraží u Vaňků v čís. 8., kde jsem učil 5 let, až do mého odchodu na vojnu. Tam přicházelo hodně dětí za každého počasí a některé měly to dosti daleko. Mezitím se nedělní školy rozrůstaly. Jedna z nejstarších skupin ned. školy byla u Karolů na "Štípkě", kde mnoho let obětavě učila tetička Karolova a po její smrti její dcera Rozina Karolová. V pozdější době mimo uvedená místa se učilo u Kořtlů čís. 132, u Kalčáků čís. 161., ve mlýně čís. 139, u Žambochů čís. 43., u nás v čís. 89. Na Bystřičce u Vaňků čís. 7, u Lukášů (Urbanů) nějaký čas též u Dančáků čís. 173 (pod Růždkou). V čís. 89 jsem začal učit nedělní školu v r. 1919, když jsem přišel z vojska a učil se u nás doposud mimo jedno léto, kdy se učili u Vilémů čís. 87 a něco přes rok u Vizínů čís. 90.

Práce v nedělní škole konaná v našem sboru i s jejími učitelí by zasluhovala zvláštního zpracování. Zde vyjmenuji osoby, které se na té práci podílely: Kornelie Žáková, Kristina Žáková, Josef Vizina, Rozina Žambochová, Anna Kotrlová, Rozina Karolová, Martin Malý, Jan Žamboch, Frant. Bartoň, Rozina Zajíčková, Frat. Syptáková, Anna Vilémová, Karel Zajíc, Emilie Kotrlová, Emilie Kalčáková, Marie Kalčáková, Josef Hurta, Jan Palát, Marie Adámková, Marta Malá, Jan Kladňák, Antonie Bartoňová, Marie Lukášová, Marika Krchňáková. Je možné, že jsem na některé zapomněl. (Též učili, Jar. Záruba (Bílku), Jos. Vilém a Marie Ostřanská). První nedělní škola v Růždce byla asi u paní farářové Odstrčilové, dokud byla zdravá. Také později učila nedělní školu pí farářová Koláčná, která v mladších letech vyučovala v některých sborech náboženství ve školách.

Nedělní školy měly své vánoční slavnosti a někdy vycházely do okolí, anebo nějaký výlet dál na Radhošť, do Teplic, do Hranic, do Lešné aj. V prvních letech jsme v nedělní škole neměli žádné sbírky, ani vánoční stromek. Ale k dějinám ned. školy patří i snahy rod. Odstrčilovy a hlavně pí farářové opatření dětem potřebným k vánocům něco od šactva a prádla, což získávali z části z darů až ze Švýcarska. Něco také opatřila rodina Žákových a zároveň opatřili pro děti pečené cukroví svým nákladem. Bohužel v poslední době i v těch nedělních školách, či besídkách je patrný vliv dnešního prostředí. Děti chodí málo, nepravidelně, je mezi nimi mnoho nevážnosti ke slovu Božímu, mívají mezi sebou hrubé jednání a je patrna velmi malá znalost bible. Rodičům mnohým na tom nezáleží, zda jdou do nedělní školy či nikoliv, tím méně na tom, o čem se učí. Ovšem tím více bylo potřeba se jim věnovat a snažit se posloužit dětskému srdci, aby pocítilo pravdivost písně: Má Pán Ježíš má mne rád. Velikým nedostatkem je skutečnost, že ve sboru je v dnešní době málo schopných a ochotných učitelů, kteří by dětem s láskou

Než musím se vrátit do minulosti. Práce ve sboru byla téměř úplně závislá na p. faráři Odstrčilovi. Presbyterstvo nebylo k tomu vychováno a ani to sami nechápali: "to je věc pana faráře," bylo veřejné mínění. Kromě toho mezi duchovními a presbytery byly

částečné neshody hlavně kvůli finančním věcem. Když jsme ve sdružení pořádali večírek, byl jsem s br. Vizinou pozván též tehdejšího kurátora. Ten rozhodně odepřel, že do domku nikdy nepůjde. Šli jsme od něj celí zaražení. V té době hleděli mnozí na práci ve sdružení jako na něco výstředního. Co by to byla za mládež, která se vyhýbá hospodám, nočním toulkám, pití, kouření, sprostým řečem, která si časem pořádně nezahřívá a netancuje. A naši mladí lidé se opravdu tomu všemu vyhýbali. Proto žádný z presbyterů neměl zájem na tom, zda se scházíme, o co se nám jedná a jak své schůzky vedeme. Často jsem potkával, jda z nedělní školy na Bystřičce presbytera, jak šel o čtvrté hodině teprve z kostela už celý rozjařený po návštěvě hospody...

Z klášterní kuchařky...

Kapr na černo

Zabitého, oškrábaného kapra opereme. Rozřízneme, žluč odstraníme i střeva, jákry anebo mlíčí vyndáme a opereme. Hlavu odřízneme, zbavíme žáber a očí, čistě opereme. Kapra po délce rozřízneme, rozkrájíme na díly, opereme, utěrkou utřeme a nasolíme.

V omastku osmažíme krájenou cibuli 2-3 kusy, mrkev, petržel, celý pór (2-3 kusy póru), osolíme. Zalejeme vodou a vaříme. Přidáme k tomu tu opranou rybi rozseknutou hlavu, ocas, ploutve i ty jákry anebo mlíčí a vaříme. V rozpáleném omastku na másle anebo jiném tuku osmažíme strouhaný chléb, ku konci přidáme strouhaný perník a chvilku pomícháme, odstavíme. Sůšené švestky (slivky) uvaříme, zbavíme pecek, mandle opaříme, oloupeme, na nudle pokrájíme, opereme hrozinky, krájené fíky a datle i pignole. Na pekáč dáme máslo, do něho usekané šalotky - několik - se sekanou zelenou petrželí, citr. kůru, celý pepř bílý, černý, bobkový list. Tu posolenou rybu malinko podlejeme, asi 10 minut pečeme. Vyndáme mezi 2 horké misy. Štávu vlejeme, k tomu chleba, i polévku s tou zeleninou. Vína přidáme a sirobu z řepy (anebo cukru). Hodně omáčku vyšleháme, povaříme, prolisujeme. Vše to přichystané, ovoce i vyloupané ořechy dáme do ní, osolit. Chuť kyselosladá.

Rybí guláš

Do rozpáleného omastku dáme mleté uzené slaniny zapěnit. Přidáme jemně usekané cibule hodně, a jak zapěníla, sekaný opraný kmín s citronovou kůrou a rozetřený česnek. Pak sladké růžové papriky, zamíchej i majoránky. Též malinko zamíchej. Vlož do toho krájené, posolené rybi maso. Popraší moukou a opatrně pomíchej. Pak teprve podlej masitou dobrou anebo rybi polévkou. Přisol trochu. Máme-li smetanu, rozšlehejme v ní lžičku mouky, vlejme do guláše, povařit a střík octa. Hnedle odstavit, aby se rybi maso nerozpadlo. Děláme-li ho z více druhů ryb, tak nejdříve ty nejtvrdší druhy ryb. Pak ty ostatní přidejme, aby se nerozvařily. Znameníť.

(Z knihy: „Klášterní kuchařka“, vydalo Karmelitánské nakladatelství)

Kontakt na faráře (Martin Fér): 721 832 383, 576 013 702

Adresa sboru: Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Růždka 138, 756 25

E-mail: ruzdka@evangnet.cz

Internet: <http://ruzdka.evangelnet.cz>

Číslo sborového účtu: 1765803379/0800 (dary je možno odečíst od základu daně)

IČO: 45211337

Grafická úprava: Tomáš Píchal ml. ~ www.pichal.com